

Ерик Янсен щеше да умре, но още не го знаеше. Нито знаеше защо ще напусне този свят.

След като си каза кратка молитва, той надигна глава и се опита да се ориентира къде е, но не можеше да види нищо в тъмното. Солената морска вода щипеше в очите му и замъгляваше зрението му. Той понечи да избърши лицето си, но ръцете му бяха завързани отзад с дебело въже, за вътрешността на лодката. Краката му също бяха обездвижени, затегнати още по-здраво и от ръцете. Положението му беше безизходно, нямаше никаква надежда за бягство. Те бяха господари на съдбата му. Които и да бяха те.

Бяха го сграбчили докато излизаше от апартамента си. Оттам го напъхаха в един товарен микробус. Много тихо и много професионално. Не му дадоха никакъв шанс да привлече вниманието на минувачите, да извика за помощ. За броени секунди му инжектираха някакъв наркотик и го приспаха. Събуди се часове по-късно, вече не в гъмжащия от движение и хора град, а в открито море. Беше се стъмнило и вече не беше свободен. Краят на живота му приближаваше.

Мина му през ума да изкрещи, но си даде сметка, че това само ще влоши нещата. По всичко личеше, че тези типове не бяха от хората, които грешаха. Ако наблизо имаше

някой, който можеше да му помогне, те щяха да му запушат устата. Едва ли биха рискували да ги забележат.

Познаваше ги от по-малко от ден, но вече доста добре. Те бяха професионалисти, наети да го убият поради някаква демонична причина. Въпрос на време бе да го сторят. Когато лодката стигна брега, Янсен усети как дъното застърга в камъните на плиткото. Шумът беше силен и изпълни нощната тишина подобно на първичен писък от ужас и страх, но изглежда никой от тях не се развълнува особено. Беше полунощ и брегът беше напълно пуст. Никой нямаше да му се притече на помощ, никой нямаше да го спаси. Сега беше в Божиите ръце, както през целия си живот досега.

Изведнъж единият от мъжете скочи и нагази в ледено студената вода. Грабна лодката с две ръце и я издърпа на брега, точно до една пътека. Другите трима му помогнаха и скоро лодката беше напълно скрита сред дърветата, които растяха в тази част на острова.

Бяха пропътували над хиляда и петстотин километра, но едва сега започваха.

Без да промълвят и думи, непознатите разхлабиха въжетата на Янсен, вдигнаха го от лодката и го нарамиха от двете страни с широките си плещи, за да го пренесат до вътрешността на острова – тяхното крайно

местоназначение. Янсен разбираше, че това е може би последният му шанс за бягство и се задържа напред-назад като полудяла риба, но единственото, което постигна с това, беше да ги ядоса. В отговор те фраснаха физиономията му в острите скали, в резултат на което му счупиха носа, избиха му няколко зъба и отново го пратиха в несвяст. После го пренесоха до мястото, където щеше да умре.

Един от мъжете разряза дрехите на Янсен, докато останалите сглобяваха кръста. Беше широк два метра и десет и висок три метра, изработен от африкански дъб. Дървените греди бяха с предварително направени жлебове за сглобката и си паснаха лесно. Когато мъжете приключиха, кръстът придоби формата на гигантска буква Т, просната на зелената трева. Повечето хора биха се озадачили от тази форма, но не и експертите, които знаеха, че автентичните кръстове са били именно такива. Точно както трябваше да бъде. Точно както бяха правени в библейските времена.

Тихо и мълчаливо те домъкнаха тялото на Янсен до кръста и поставиха ръцете му върху тиепатибулума – хоризонталната греда, а краката му поставиха на опората. Щом свършиха и останаха доволни, най-едрият от тях взе дървен чук и заби клин от ковано желязо в дясната китка

на жертвата. Кръвта шурна като червен гейзер и опръска лицето на усърдния работник, но той не се спря, докато клинът не излезе от другата страна на дървото. После повтори процедурата с лявата китка на Янсен и се премести към краката.

Тъй като Янсен беше в безсъзнание, те без затруднение поставиха стъпалата му в правилната позиция: лявото върху дясното, с пръсти насочени надолу. Това щеше да зарадва още повече шефовете им. С един клин и двете стъпала, точно в средата на метатарсалните кости. Идеално, направо идеално. Точно както трябваше. Щом приковаха Янсен, дойде ред на копието. Дълго копие с дървена дръжка. Острието беше наточено като бръснач. Най-едрият от мъжете грабна копието и без да му мигне окото го заби с всичка сила отстрани на тялото на жертвата. Без капка състрадание или съчувствие. Без съжаление. Дори се изсмя, когато копието изпука в ребрата и проби белия дроб. Останалите последваха водача, присмивайки се на умиращия, докато кръвта се изливаше на реки от тялото му. Присмиваха се като римляните преди толкова много години.

Водачът погледна часовника си и се усмихна. Всичко вървеше по разписание. Само след минути щяха да се

качат отново на лодката и след часове щяха да се намират в съвсем друга страна.

Единствената диря, която оставиха, беше един знак.

Надпис, написан на ръка. Трябваше да го заковат в горната част на кръста, високо над главата на жертвата. Това беше техният начин да поемат отговорност за деянието, да обявят намеренията си пред света. На дъската беше изписана само една фраза. Четири думи, широко известни на човечеството. Четири думи, които щяха да доведат до краха на християнството и да пренапишат Божието слово. **В ИМЕТО НА ОТЦА.**

2.

Затворът в Памплона, Испания

Ледената вода притисна затворника към каменната стена и го залепи за нея като с велкро. Надзирателят спря силната струя от маркуча и затворникът падна на пода.

- Ола, сеньор Пейн! Буенос диас!

- Целуни ме отзад.

Бяха го затворили в килията от петък и сега за трета поредна сутрин го будеха с маркуча.

- Какво има? Нещо не е наред ли? – попита надзирателят със силен акцент. – Не се радваш да ме видиш, а?

Джонатън Пейн стана от пода и разправи дългото си метър и деветдесет тяло. За човек в средата на трийсетте той беше в добра форма, но колкото и да тренираше, не можеше да се пребори с природата. Няколкото огнестрелни рани и футболни травми си казваха своето, а и ранното ставане не беше от любимите му занимания.

- А, не, напротив. Много даже се радвам да ти видя физиономията с двата предни стърчащи зъба. Но ако може да ми спестиш твоя начин да ме будиш. Всеки път лягам да спя в Испания, а се събуждам на Ниагарския водопад.

Пазачът поклати глава. Той беше с крехко телосложение и с трийсетина сантиметра по-нисък от Пейн, но дебелиите железни решетки, които го отделяха от затворника, му даваха кураж.

- Типично за разглезен и неблагодарен американец. Аз се трепя да му осигуря душ и то в леглото, а той ми хленчи. Утре може вместо със струя да те събудя с камшика.

- Ама и ти си едно перверзно ченге, Рикардо.

- Какво искаш да кажеш с това “перверзно”?

Пейн пропусна въпроса покрай ушите си и се приближи до вратата на килията.

- Съжалявам, ако ще те разочаровам, но твоят шеф ми обеща днес да се обади по телефона. Което означава, че

от посолството ще са тук много преди ти да ми се явиш с камшика и кожени слипове в същия стил.

- Да бе, как ли ще изоставят цялата си работа само за да спасят теб и приятелчето ти. – Пазачът се изсмя и тръгна по коридора. Посочи с пръст затворника в една от съседните килии и го попита: - Хей, омбре, ти също си американо, нали?

- Аз ли? – реагира затворникът с носов акцент. – Тъй вярно, сър. Аз съм от Булкок, Тексас.

- И за какво си в затвора?

Мъжът леко се изчерви.

- Хванаха ме да източвам гущера на една от вашите улици.

- Вярно бе! Пикльото от Памплона! Как можах да те забравя. – Надзирателят се изсмя още по-силно. – И от колко време ти и малкият ти сеньор сте тук?

- От около две седмици.

- За пикаене на публично място? –изнегодува Пейн. – И от посолството още не са се застъпили?

- Още ги чакам да се появят. Те са долу на юг, в Мадрид, а ние сме на север, в Памплона. Предполагам, че не отскачат много често насам.

- Кучи син – промърмори Пейн. А той си мислеше, че с най-добрия му приятел Дейвид Джоунс ще ги освободят веднага в началото на седмицата. Или поне някой ще им

обясни официално защо са ги арестували. Но увереността му, че това ще се случи, бързо се топеше. Ако тексасецът беше прав, на Пейн можеше да му се наложи да прибегне до доста драстични мерки, за да се измъкне оттук. За нищо на света той не възнамеряваше да гние в затвора толкова дълго. Особено след като не беше извършил нищо нередно. Три дни в затвора, а още не им бяха отправили никакви официални обвинения. Три проклетци дни. Всичко започна миналата седмица. Бяха дошли в Памплона за празника на Свети Фермин, известен още като Бягането от бикове. Бяха в града от два дена, разхождаха се и си пийваха по заведенията, когато не щеш ли ги нападнаха в хотела. Нападателят успя напълно да ги изненадат.

Пейн се приготвяше за вечеря навън, когато вратата на апартамента беше отворена с ритник. Местните ченгета. Голяма група. Бяха дошли да го арестуват и вместо обяснение само мърмореха нещо на развален английски, че арестът е за нещо, което е направил в миналото. Много преди сегашното му пътуване. Цялата ситуация му се струваше абсурдна докато не надникна в коридора и не видя Джоунс, също окован с белезници. И тогава му просветна, че сигурно е свързано с предишната им кариера. Тяхната военна кариера. А ако наистина това

беше причината, значи бяха загазили сериозно. Можеше да се стигне и до международен скандал.

Двамата на времето имаха своя фирма, “МАНИАК” – елитен антитерористичен екип, съставен от най-добрите воители, каквито можеха да създадат в морската пехота, армията, флота, военновъздушните сили и бреговата охрана. Независимо дали ставаше въпрос за спасяването на някой от вражески плен или похищение, неконвенционална бойна тактика, противопартизански диверсии или отбрана на чужда държава, те бяха спецове във всичко. И бяха видели повече лайна и от лекар-проктолог. Тайни операции по цялото земно кълбо. Мисии, които не бяха по силите на никой друг. Задачите идваха само от най-високо ниво. Направо от Пентагона. И причината за това беше много проста: колкото по-малко хора знаеха за съществуването на МАНИАК, толкова по-добре. Те бяха секретното оръжие на американското правителство. Призраците, които Щатите предпочитаха да държат на сянка. И нямаше как да е другояче. Именно това притесняваше най-много Пейн. Ако го бяха арестували за мисия изпълнена заедно с МАНИАК, дали Пентагонът щеше да му се притече на помощ? Биха ли склонили да опетнят публичния си имидж заради него? Дотук бяха минали три дни и нито дума от тях.

Три дни и течеше четвърти...